

— Двайсет години откакъ живѣемъ въ тази кѣща и азъ не знамъ, защо стоимъ въ тази пустина, защо живѣемъ пушинашки?

Старецътъ изблеши очи очудено и рече:

— Пустинашки ли живѣешъ Владе?

Всѣки день не ходишъ ли при другари?

— Това е тъй, но защо живѣемъ ние тукъ, защо не отидемъ въ нѣкое село? защо никой не идва дома?

Старецътъ отговори:

— И да искашъ да доведешъ нѣкого, той нѣма да дойде. Отъ това мѣсто всички се боятъ. Ти тукъ си добре и щастливъ. Не се грижи за друго.

— Не татко, не съмъ добре и не съмъ щастливъ, извика момъкътъ. Мене ми омръзна да живѣя въ тази пустина. Наистина, събираме се съ другаритѣ си отъ селото, мжчимъ се да правимъ добро на българитѣ, да ги пазимъ отъ турци грабител и кръвопийци, но често вмѣсто добро излѣзва зло.

— Какъ така? зачудено запита старецътъ и потрепера на мѣстото си. Вие сте християни. Трѣбва да правите само добро. Насъ хората наричатъ „хайдутѣ“, но ние не сме отъ лошитѣ хайдутѣ, отъ крадцитѣ, обирницитѣ, а отъ народнитѣ хайдутѣ, които пазятъ и закрилятъ народа. Ти да не си станалъ лошъ хайдутинъ — да крадешъ и убигашъ?

Тия думи на стареца паднаха като тежъкъ камъкъ на Владовото сърдце. Той се почувствува наскърбенъ и веднага отговори:

— Не татко, не съмъ нито разбойникъ, нито крадецъ, ала отъ нашитѣ работи излиза често, безъ да щемъ, зло.

— Какъ така? строго запита старецътъ.

Оня день, каза Влади, азъ намѣрихъ другаритѣ